तथा च।

काके शौचं द्यूतकारेषु सत्यं सर्पे क्षान्तिः स्त्रीषु कामोपशान्तिः।
क्लीवे धैर्यं मद्यपे तत्त्वचिन्ता राज्ञा मित्रं केन दृष्टं श्रुतं वा ॥१६३॥

अपरं मयास्य भूपतेरन्यस्य वा कस्यचित् स्वप्ने ऽपि नानिष्टं कृतं। तत् किमेतत्। पराङ्मुखो मां प्रति भूपतिरिति। एवं दन्तिलं कदाचि ५ द्राजद्वारविष्कम्भितमवलोक्य सम्मार्जनकर्ता राजद्वारपालान् विहस्यो वाच। भो भो द्वारपाला राजप्रसादाधिष्ठितो ऽयं दन्तिलः स्वयं नि ग्रहानुग्रहकर्ता च। तदनेन निवारितेन यथाहं तथा यूयमप्यर्द्धचन्द्र भागिनो भविष्यथ। तच्छ्रुत्वा दन्तिलश्चिन्तितवान्। नूनं चेष्टितमस्यै तत्। अथवा साधिदमुच्यते। १०

अकुलीनो ऽपि मूर्खो ऽपि भूपालं यो ऽत्र सेवते।
अपि सन्मानहीनो ऽपि स सर्वत्र प्रपूज्यते ॥१६४॥
अपि कापुरुषो भीरुः स्याच्चेन्नृपतिसेवकः।
तथापि न परभूतिं जनादाप्नोति मानवः ॥१६५॥

एवं विलप्य स विलक्षमनाः सोद्वेगो गतप्रभावः स्वगृहं गत्वा गोर १५ म्भमाहूय निशामुखे वस्त्रयुगलेन सम्मान्येदमुवाच। भद्र मया न त दा त्वं रागवशान्निःसारितः। यतस्त्वं ब्राह्मणानामग्रतो ऽनुचितस्थाने समुपविष्टो दृष्टो ऽसीत्यपमानितः। तत क्षम्यतां त्वया। सो ऽपि स्वर्गराज्यमिव तद्वस्त्रयुगलमासाद्य परं तोषं गत्वा तमुवाच। भो श्रे ष्ठिन् क्षान्तं मया तत्। तदस्य सन्मानस्य कृते पश्य मे बुद्धिप्रभावं २० राजप्रसादं च। एवमुक्त्वा स परितोषं विनिर्गतः। साधिदमुच्यते।

स्तोकेनोन्नतिमायाति स्तोकेनायात्यधोगतिं।
अहो सुसदृशी चेष्टा तुलायष्टेः खलस्य च ॥१६६॥

ततश्चान्येद्युः स गोरम्भो राजकुले गत्वा योगनिद्रां गतस्य भूपतेः सम्मा र्जनक्रियां कुर्व्वन्निदमाह। अहो ऽविवेको ऽस्मद्भूपतेर्यः पुरीषोत्सर्गमाच २५